

چهارشنبه ۲ مهر ۱۴۰۴
 وطن امروز | شماره ۴۴۱۹

ورزشی

گزارش

باز هم دفاع و آقاسی بلای جان استقلال
هنر نمایی جدید: توقف برابر پیکان ۱۰ نفره!

نخستین نیاز آبی پوشان برای مصاف با پیکان، بازیابی روحی بود؛ کاری که با توجه به شکست ماقوف تصور برابر الوصل امارات راحت هم نمی توانست باشد. بازی که شروع شد باز هم نشان از تداوم گره در کار استقلال داشت.

سعید دقیقی، سرمربی جوان و توانای پیکان، با آنالیز نقاط ضعف ساختار دفاع استقلال باعث شد تیمش ابتکار عمل را در دست گیرد و از همان آغاز دروازه استقلال را تهدید کند. آبی پوشان تا دقیقه ۱۵ نتوانستند توپ خطرناکی به حوالی ۱۸ قدم حریف ببرند و در عوض پیکانی ها تا این دقیقه یک بار تیر دروازه فرعباسی را با شوت سجاد جعفری لرزاندند و بار دیگر با فرار فرید امیری تا آستانه فروپاشی سنگر وی پیش رفتند.

دقیقه ۲۲ بازی شاگردان دقیقی در حرکتی مشابه گل اول الوصلی ها به گل رسیدند؛ ساتر از جناح راست دفاع استقلال درون محوطه جریمه به آذربار رسید تا وی با یک مانور و پاس به عقب، کسری طاهری را پشت ۶ قدم استقلال صاحب توپ کند و این مهاجم جوان و آینده دار با ضربه ای دقیق گل اول بازی را به ثمر رساند. لازم به ذکر است در صحنه این گل، برتری عددی با مدافعان استقلال بود ولی ابتکار عمل در دست ۲ بازیکن پیکان و باز هم استقلالی ها ناتوان در تصرف توپ های سوم!

تیم سایپنتو پس از این گل نیز تحرک هدفمندی نداشت تا اینکه دقیقه ۲۶ پیکان با اخراج میلاد باقری، ۱۰ نفره شد و از این پس آبی پوشان جولان خود را آغاز کردند و پیکان عقب نشست. تا پایان نیمه اول، استقلال ۴ شوت خطرناک را توسط کوشکی (۲ بار)، مهران احمدی و آقاسی روانه چارچوب دروازه حریف کرد که احمد گوهری با واکنش هایش مانع گل شدن آنها شد تا اینکه در ششمین دقیقه اوقات تلف شده این نیمه یاسر آسانی با شوتی دیدنی به زاویه مخالف دروازه، گوهری را تسلیم کرد.

در حالی که انتظار می رفت با توجه به ۱۰ نفره شدن پیکان و روند بازی آبی پوشان پس از اخراج بازیکن حریف، شروع توفانی ای از استقلال در نیمه دوم باشد باشیم اما در دومین دقیقه این نیمه اشتباه آماتور گونه و فاحش عارف آقاسی، کسری طاهری را با فرعباسی تک به تک کرد تا پدیده این روزهای لیگ برتر گل دوم سپیدپوشان را به ثمر برساند. با توجه به آنچه از بازی هجومی استقلال در ۲۰ دقیقه پایانی نیمه نخست دیدیم که پیکان را مجبور به عقب نشینی کرد، می توان گفت اگر عارف آقاسی چنین پاس گلی را تقدیم مهاجم حریف نمی کرد، بعید بود پیکان بتواند با آن نحوه بازی اش به گل دوم برسد!

بعد از این گل باز استقلال سراپا حمله شد ولی باز هم مهارهای احمد گوهری، سنگربان پیکان و بعضا بی دقتی بازیکنان آبی پوش، سد بزرگی برای نیل به هدف این تیم بود تا اینکه یاسر آسانی دقیقه ۸۰ روی یک پنالتی، گل تساوی تیمش را درون دروازه این سنگربان موفق جا داد.

پس از این گل نیز استقلال حملاتش را برای رسیدن به پیروزی ادامه داد اما انجایی که باید برنامه داشته باشد یعنی درون ۱۸ قدم حریف، با بی برنامگی مواجه بود تا حملات متعدّدش منجر به پیروزی نشود، ضمن اینکه آمدن جنپوی ناآماده و بی تاثیر جای کوشکی که از بهترین های استقلال است، ضرب حملات موثر این تیم را کاهش داد. اصلا کار فدری استقلال چه توجیهی برای تعویض یک عنصر موثر و بازیکنی بی تاثیر و بلکه کندکننده روند تیمی دارد؟ با نازونی که فایده اش برای دفاع پیکان بیشتر از خط حمله تیمش بود، چرا باید این قدر دیر تعویض شود؟ یا حضور بی ثمر آزادی و نیمکت نشینی اسلامی و سولات دیگر...؟

تساوی استقلال برابر پیکان باعث شد این تیم طی ۳ بازی متوالی اش در لیگ برتر ۷ امتیاز حیاتی را از دست بدهد که ۴ امتیاز آن مربوط به ۲ بازی خانگی این تیم است! همچنین توقف برابر تیمی که با احتساب اوقات تلف شده ۸۰ دقیقه ۱۰ نفره بود، نشان می دهد تیم سایپنتو چوان بیماری است که برای بهبود نیاز به ارائه خدمات اورژانسی دارد.

حیف است از توانایی های کسری طاهری، مهاجم ۱۹ ساله پیکان نگوییم، کسری فعلا پدیده لیگ بیست و پنجم است؛ مهاجمی که به لحاظ استایل، بازی و شم گلزنی یادآور حمید شفیعی، مهاجم توانای سپاهان و استقلال در سال های میانی دهه ۸۰ است که متأسفانه خیلی زود دچار افول شد. طاهری به شرط مراقبت، تداوم همین روند و البته توجه مربیان به توانمندی او، می تواند در آینده حرف های بسیاری برای گفتن داشته باشد.

بررسی شاهکار تاریخی شاگردان رنگرز که با اختلاف خیره کننده

قهرمان جهان شدند

غوغای فرنگی در فرنگ

گرفت. جالب اینکه خود بنا نیز امروز از شاگرد سابقش تمجید و

موفقیت او را ستایش می کند.

نکته مهم دیگر در این قهرمانی، روحیه تیمی و همدلی بی نظیر ملی پوشان است. حتی کشتی گیرانی که به مدال نرسیدند، با جنگندگی و تلاش تا آخرین لحظه نشان دادند چیزی برای از دست دادن ندارند. نام هایی مانند علی احمدی وفا یا علیرضا عبدولی اگرچه روی سکو نرفتند اما تجربه ای ارزشمند اندوختند که می تواند در آینده به کارشان بیاید.

در جدول مدال ها، سعید اسماعیلی در ۶۷ و غلامرضا فرخی در ۸۲ کیلوگرم توانستند بر سکوی نخست بایستند. محمدهادی ساسروی در ۹۷ کیلوگرم و امین میرزازاده در سنگین وزن نیز به مدال طلا رسیدند. پیام احمدی در ۵۵ کیلو و علیرضا مهدی در ۸۷ کیلوگرم نقره گرفتند. ۲ برنز هم به نام محمدمهدی کشتکار در ۶۳ کیلو گرم و دانیال سهرابی در ۷۲ کیلوگرم ثبت شد.

فراتر از امار و ارقام، این قهرمانی پیمای روشن برای آینده کشتی ایران دارد. زمانی که تیمی جوان چنین نتایجی می گیرد، یعنی زیرساخت ها و استعدادهای تازه در مسیر درستی قرار گرفته اند. اگر این روند با حمایت های مالی و مدیریتی ادامه یابد، می توان امید داشت ایران در سال های آینده نه تنها در رقابت های جهانی، بلکه در المپیک نیز روی سکوی نخست بایستد.

■ **رقم های تازه برای ستاره های کشتی ایران**

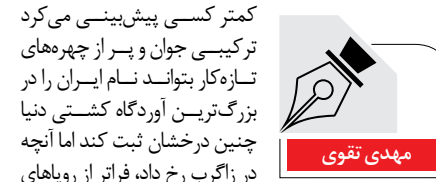
کشتی ورزش تاریخی، باستانی و ملی ایران است و چند دهه است بار دیگر در کشورمان جایگاهی فراتر از یک رشته ورزشی صرف پیدا کرده است. بسیاری از قهرمانان این میدان در حلقه جمعی مردم، نه تنها به عنوان پهلوان که به مثابه نماد غیرت و ملیت حک شده اند. همین ارزش فرهنگی – اجتماعی سبب شده هر خبری از موفقیت آنان، موجی از شور و همبستگی در جامعه ایجاد کند. با این حال، پرسش اساسی همواره این بوده است: قهرمانانی که بار غرور ملی را بر دوش می کشند، چه سهمی از دستاورد مادی نصیب شان می شود؟

در سال های اخیر بویژه در دوران مدیریت علیرضا دبیر بر رأس فدراسیون کشتی، سازوکار پرداخت پاداش به مدال اوران تغییرات بنیادینی را تجربه کرده است. رویکردی که او بنا گذاشت، نه تنها در مقایسه با گذشته یک جهش بزرگ محسوب می شود، بلکه به اعتقاد بسیاری از کارشناسان، موتور محرک اصلی برای موفقیت های اخیر تیم های ملی بوده است.

در آستانه مسابقات جهانی زاگرب ۲۰۲۵، فدراسیون اعلام کرد نظام تازه ای از پرداخت جوایز مالی برای قهرمانان در نظر گرفته است؛ نظامی که هم پاداش نقدی دارد و هم شامل حقوق ثابت ماهانه می شود. همین اعلا، انگیزه بسیاری از کشتی گیران را دوچندان ساخت.

در چارچوب این طرح، مدال اوران طلایی نه تنها یک رقم هنگفت نقدی در یافت می کنند، بلکه در ۱۲ ماه آینده نیز حقوقی چشمگیر به حساب شان واریز خواهد شد. دارندگان نقره و برنز نیز از پاداش های قابل توجهی برخوردار می شوند، گرچه فاصله میان ارقام به گونه ای است که پیام آشکاری را منتقل می کند: هدف، نهایی تنها سکوی نخست و نشان طلاست.

برای مدال طلا ۳ میلیارد تومان نقدی و یکصد میلیون تومان حقوق ماهانه تعیین شد. نقره داران ۷۰۰ میلیون جایزه نقدی و ۳۰

خوش بینانه ترین هواداران بوده تیم ملی کشتی فرنگی ایران نه تنها قهرمان جهان شد، بلکه با اختلافی خیره کننده بر بام این رشته ایستاد و رکوردی ماندگار به جا گذاشت.

پیش از آغاز رقابت ها، بسیاری از نگاه ها به میانگین سنی پایین تیم دوخته شده بود. حسن رنگرز، سرمربی تیم، اعلام کرده بود شاگردانش به طور میانگین تنها ۲۲ سال دارند و بیش از نیمی از آنها نخستین تجربه جهانی خود را پشت سر می گذارند. در فضای رسانه ای، این سخن بیشتر به عنوان نوعی مقدمه چینی برای ناکلمی احتمالی تفسیر شد اما رنگرز نشان داد به جای بهانه جویی، در حال پرده برداری از پروژهای بلندمدت بود.

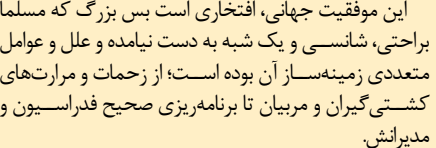
رنگرز پیش تر هم تأکید کرده بود هدف اصلی این تیم، المپیک ۲۰۲۸ لس آنجلس است. با این حال جوانان او در همان قدم اول، دست به کاری زدند که حتی تیم های پرستاره گذشته هم نتوانسته بودند انجام دهند: ۴ مدال طلا، ۲ نقره و ۲ برنز، حاصل تلاش ۱۰ مرد جوان ایران در زاگرب بود. این یعنی در ۱۰ وزن، ۱۰ نماینده ایران به دیدار پایانی رسیدند؛ ۶۰ درصد کشتی گیران! آماري که در تاریخ کشتی فرنگی کشور بی سابقه است.

برای درک بزرگی این موفقیت کافی است به گذشته نگاه کنیم. تیم ایران تنها یک بار در سال ۲۰۱۴ توانسته بود عنوان قهرمانی جهان را جشن بگیرد؛ آن هم با ترکیبی رؤیایی و حضور نام هایی ماندگار مانند حمید سوریان، امید نوروزی و قاسم رضایی

اما این بار، نسل تازه ای که حتی بسیاری از مردم نام آنها را برای نخستین بار شنیده اند، دستاوردی به مراتب درخشان تر رقم زدند. ایسن قهرمانی از نظر کمیت و کیفیت مدال نیز یک رکورد محسوب می شود. ۴ طلا در کنار ۲ نقره و ۲ برنز، ترکیبی است که در هیچ یک از دوره های گذشته تکرار نشده بود. علاوه بر این، داوران در چند مسابقه تصمیم هایی گرفتند که به اعتقاد کارشناسان، حق واقعی برخی کشتی گیران ایرانی را تضمین کرد. به باور مربیان، چهره هایی چون سیددانیال سهرابی، پیام احمدی و علیرضا مهدی می توانستند مدالی درخشان تر به گردن بیاورزند. اگر چنین اتفاقی رخ می داد، کارنامه ایران در زاگرب حتی باشکوه تر

از این هم می شد.

اما حتی با وجود این موارد، نتیجه نهایی حیرت انگیز بود. تیم ایران با کسب ۱۸۰ امتیاز قهرمان شد؛ در حالی که نزدیک ترین تعقیب کننده، یعنی آذربایجان، تنها ۸۹ امتیاز داشت. فاصله بیش از ۲ برابر نشان می دهد ایران در حال حاضر با اختلاف بسیار، بهترین تیم جهان است. مهم تر اینکه با توجه به میانگین سنی پایین تر ترکیب، این سلطه می تواند سال ها ادامه داشته باشد. این موفقیت بی شک به نام «حسن رنگرز» ثبت شده است. او با شخصیت آرام، منش اخلاقی و دانش فن بالا توانست تیمی نو بسازد و اعتماد به نفس را در گه های غیورمردان جوان کشتی فرنگی جاری کند. بسیاری او را ادامه دهنده راه محمد بنا می دانند؛ مربی ای که با ۳۰ مدال طلای المپیک لندن لقب «قای خاص» را

دبل در کشتی می شود؛ یعنی قهرمانی توامان در کشتی آزاد و فرنگی جهان.

این موفقیت جهانی، افتخاری است بس بزرگ که مسلمانا براحتی، شانسسی و یک شبه به دست نیامده و علل و عوامل متعددی زمینه ساز آن بوده است؛ از زحمات و مراعات های کشتی گیران و مربیان تا برنامه ریزی صحیح فدراسیون و مدیریتش.

علیرضا دبیر، رئیس پرتلاش و کاردان فدراسیون کشتی، یکی از موثرترین این عوامل است؛ کسی که خود با سابقه قهرمانی های متعدد جهانی، طلای المپیک سیدنی و ۴ قهرمانی پیاپی جام جهانی در آمریکا و همزمان کسب ۴ عنوان ستاره مسابقات جهانی، سکان فدراسیون را به دست گرفت و چون بخوبی مشقت ها و پیش نیازهای یک کشتی گیر برای

میلیون ماهانه دریافت می کنند و صاحبان برنز نیز ۵۰۰ میلیون همرا ۲۰ میلیون تومان حقوق ثابت خواهند داشت. مقایسه این ارقام نشان می دهد فاصله طلا با ۲ مدال دیگر، عمداً زیاد انتخاب شده تا ارزش تلاش برای قله را دوچندان کند.

زمانی که دبیر چنین طرحی را به تصویب رساند، بی گمان امیدوار بود کشتی ایران در زاگرب بدرخشد اما آنچه رخ داد فراتر از پیش بینی ها بود. تیم آزاد موفق به کسب ۲ طلا، ۲ نقره و ۳ برنز شد و تیم فرنگی نیز ۴ طلا، ۲ نقره و ۲ برنز به دست آورد. به این ترتیب، مجموعاً ۶ نشان طلا، ۴ نقره و ۵ برنز نصیب کاروان ایران شد.

با یک محاسبه ساده روشن می شود این موفقیت ها بار مالی سنگینی را نیز در پی دارد. تنها برای مدال های طلا، ۱۸ میلیارد تومان نقد و بیش از ۷ میلیارد حقوق ماهانه باید پرداخت شود. برای نقره ها ۲ میلیارد و ۸۰۰ میلیون نقد و یک میلیارد و ۴۰۰ میلیون حقوق و برای برنزها ۲ و نیم میلیارد نقد و یک میلیارد و ۲۰۰ میلیون حقوق در نظر گرفته شده است. در مجموع، ۲۳ میلیارد تومان هزینه مستقیم این طرح شد.

اما آیا این رقم در شرایط اقتصادی امروز کشور، سنگین به شمار می آید؟ پاسخ بسته به زاویه نگاه متفاوت است. برای ورزشکارانی که به سخت ترین شرایط بدنی و روحی، روزها و شب ها تمرین می کنند، چنین مبلغی شاید تنها بخشی از حق واقعی شان باشد. در مقابل، برای بودجه محدود یک فدراسیون، پرداخت چنین ارقامی بدون شک بار سنگینی محسوب می شود.

نکنه جالب این است که در میان افکار عمومی، اغلب این پاداش ها با درآمدهای نجومی فوتبال بیست ها مقایسه می شود. وقتی فوتبال بیستی با بستن قرارداد ۱۰۰ میلیاردی (۳ برابر «همه» کشتی گیران مدال آور) تنها چند بازی متوسط انجام می دهد و در سوی دیگر کشتی گیری با خون و عرق مدال جهانی می گیرد، طبیعی است جامعه به تبعیض ها حساس شود. همین مقایسه است که باعث شده دبیر و همکارانش به دنبال راه های تازه ای برای افزایش منابع مالی و نزدیک تر کردن سطح جوایز کشتی به فوتبال باشند.

یکی از حاشیه های جالب این دوره، ماجرای سیددانیال سهرابی بود. او در جریان مبارزه ای سخت، با خطاهای آشکار داوران و حرکات غیرقانونی حریف از رسیدن به فینال بازماند و با صورتی زخمی تنها به برنز رسید. همین ایستادگی سبب شد بسیاری از اهالی کشتی در خواست کنند پاداش او هم تراز با طلایی ها محاسبه شود. هنوز مشخص نیست دبیر چه تصمیمی در این باره خواهد گرفت اما همین مطالبه نشان می دهد مردم و جامعه ورزش، ارزش از خود گذشتگی را حتی بالاتر از مدال می دانند.

از سوی دیگر، نمی توان هزینه های اعزام تیم ها، اردوها، تغذیه، تجهیزات و کادر فنی را نادیده گرفت. اگر همه این موارد در جمع برز نیم، عدد نهایی بسیار فراتر از ۳۳ میلیارد خواهد بود. با این

کشتی جهان در سیطره آزاد و فرنگی ایران

روی قله

چندین سال کار برنامه محور است، دنبال سوزنی در انبار کاه برگردند و با تمرکز بر فرعیات کار و عقاید وی، کشتی گیران و مربیانش، همچنان به دنبال عقده گشایی خویش باشند! از منظر آنان اگر کشتی ایران به زمانی که قهرمانی، رنگ تفریح رقبا می شد ولی طبق خواسته و عقاید آنان رفتار می کرد و شعارهای آنها را سر می داد، قهرمان (!) می بود و شایسته مدح؛ چه می شود کرد؟ خارج نشینان شان را که دبیر به درستی توصیف کرد، بیرون داخلی شان نیز تا زمانی که حصادت و عقده مینای فکر و کارشان باشد اعتدالی وطن برای شان مهم نیست و کماکان بر سبیل عداوت و حقانقتند.

گفتند دبیر مجیزگوی اصحاب قدرت است اما نمی خواهند ببینند همان گونه که خودش پس از قهرمانی جهان در مصاحبه با هادی عامل گفت، چگونه روسای قوا و مسؤولان مختلف را پای کار کشتی آورد تا امکانات، حمایت ها و آرامش را برای کشتی و کشتی گیر فراهم کند. این اگر هنر ممتاز مدیریتی

حال، باید توجه داشت این سرمایه گذاری صرفاً خرج یک رویداد نشده، بلکه سرمایه گذاری بر برند ملی کشتی ایران است. کشتی همان قدر برای هویت ایرانی اهمیت دارد که فوتبال برای برزیل یا بسکتبال برای آمریکا.

بنابراین، هزینه کرد در این مسیر نوعی سرمایه گذاری فرهنگی – اجتماعی نیز محسوب می شود.

آنچه مسلم است، دبیر در سال های اخیر با ایجاد چنین الگوهایی توانسته روح تازه ای به کشتی بدمد او نشان داده مدیریت ورزشی فقط برنامه ریزی تمرین نیست، بلکه باید سازوکارهای اقتصادی و انگیزشی را نیز بازتعریف کرد. با این حال، ادامه این روند نیازمند همکاری جدی وزارت ورزش، کمیته ملی المپیک و سایر نهادهای بالادستی است. نمی توان انتظار داشت تنها یک فدراسیون تمام بار مالی را بر دوش بکشد.

از این زاویه، وظیفه دولت، حمایت مستقیم و همه جانبه از کشتی است. پیام های تبریک در شبکه های اجتماعی کافی نیست؛ تنها تسهیلات آموزشی، بیمه های بلندمدت و حتی امکانات رفاهی برای قهرمانان در نظر گرفته شود. تنها در این صورت است که کشتی می تواند همچنان جایگاه تاریخی اش را حفظ کند و نسل های بعد با انگیزه بیشتری را به میدان بگذارند.

به هر روی، دستاورد زاگرب یک بار دیگر نشان داد کشتی همچنان می تواند دچار موفقیت های ورزشی ایران در عرصه جهانی باشد. مدال هایی که در این رقابت ها به دست آمد، نه فقط ارقام مالی که لیختند و غرور را به میلیون ها ایرانی هدیه کرد. پاداش نقدی هر قدر هم زیاد یا کم باشد، در برابر ارزش نمادین این قهرمانی ها ناچیز است اما از سوی دیگر، بی توجهی به معیشت و رفاه پهلوانان می تواند این چرخه افتخار آفرینی را متوقف کند. امروز زمان آن است که همه از کمک تصمیم سازی کشور تازه ای به قهرمانان کشتی داشته باشند. این پهلوان شایسته اند همان گونه که در میدان مبارزه برای ایران می جنگند؛ در زندگی روزمره نیز دغدغه معیشتی نداشته باشند. شاید پاداش ۳۳ میلیاردی آغاز خوبی باشد اما برای رسیدن به جایگاهی که درخور این نام بزرگ است، راهی طولانی در پیش است.

در شرایطی که ورزش ایران بارها با حاشیه ها و مشکلات مدیریتی مواجه بوده، قهرمانی مقتدرانه و همزمان تیم های ملی کشتی آزاد و فرنگی در زاگرب به مردم یادآوری کرد هنوز هم می توان با تکیه بر تلاش، برنامه ریزی و ایمان به نسل جوان، تاریخ را دوباره نوشت.

امروز یان ۲ تیم نه تنها برای کشتی، بلکه برای کل ورزش ایران سرمایه نمادین هستند؛ نسلی که با کمترین تجربه بین المللی، پرچم ایران را بالاتر از همه کشورها برد و نشان داد روحیه پهلوانی هنوز زنده است. آنچه در زاگرب گذشت، تنها آغاز راه است.

نباشد، پس چیست؟

بارها گفتند او این کاره نیست و سیاسی بازی اولویت کاری اش شده و کشتی را نابود می کند اما چشمه ها را بر ایجاد کمپ

مدرن تمرینی، بندسازی و پزشکی اش، برنامه های استعدادیی سراسری اش، ایجاد اصلاحات لازم و ساختاری اش و فراهم ساختن آرامش فکری و امکانات مطلوب برای کشتی گیرانش بستند تا نخواستند ببینند او واقعا کاربلد است و در این سال ها مدیریت درجه یک داشته است.

چنین مدیران متبحر و تلاشگری گمشده ورزش ایران هستند، امروز کارنامه کشتی ایران در ابعاد مختلف و در طول مدیریت علیرضا دبیر، خود روشنگر حقیقت مطلب است، اندازه تسبیح در دستش و نماز خواندن وسط جلسه و تمرین نیز به خودش مربوط است و هر چه فکر می کنم در آن معضل و سد راهی برای موفقیت کشتی نمی یابم.

فقط یک نگرانی می تواند برای کشتی ایران وجود داشته باشد و آن نیز بسنده کردن به همین افتخارات و متوقف شدن در همین جاست. رقبا حتما به دنبال انتقام در مسابقات آتی می روند و پس ما نیز از ماندن صرف در باد غرور این افتخار پرهیز کنیم تا رشته افتخار آفرینی های ما قطع نشود.

تساوی کشاند. سرنوشت در ست پنجم رقم خورد؛ جایی که صلابت و انگیزه ایرانی ها چنان موج زد که صرب ها مجال نفس کشیدن هم نیافتند. دفاع منسجم، سرویس های دهمند و روحیه جنگندگی باعث شد اختلاف به ۶ امتیاز برسد و نهایتا با حساب ۱۵ به ۱، ایران نه تنها پیروز میدان شد، بلکه شکستی دیگری بر کارنامه ورزش کشور نوشت. بردی که فقط یک صعود به جمع ۸ تیم برتر والیبال دنیا نبود؛ روایت غیرت، امید و نشانه آن بود که والیبال ایران دیگر نامی گذرا نیست، بلکه حقیقتی ماندگار است.

دوم همچون تیمی تازه جان گرفته به میدان آمد؛ سرویس های تیز، دفاع های محکم و آبشارهایی که صرب ها را زمینگیر کرد،

نتیجه اش پیروزی ۲۵ به ۱۹ بود. در ست سوم، صربستان دوباره برتری را پس گرفت. با وجود تلاش بی امان ملی پوشان، کار به امتیازهای پایانی کشیده شد و صرب ها با دقت و تجربه بیشتر ۲۶ به ۲۴ بردند اما این پایان کار ایران نبود؛ در ست چهارم تیم ملی والیبال با هوشیاری و آرامش توپ ها را مدیریت کرد و با اختلافی مناسب، ۲۵ به ۲۲ بازی را به

استقبال تاریخی از تیم ملی کشتی فرنگی در فرودگاه

بردوش مردم

و بوی دیگری به فضای استقبال بخشیدند. دقایقی پیش از فرود هواپیما، گروهی از جوانان بختیاری به پایکوبی پرداختند و فضای فرودگاه را مملو از شور و هیجان کردند. این حضور نمادین نشان داد موفقیت کشتی، نه فقط یک دستاورد ورزشی، بلکه یک اتفاق فرهنگی و اجتماعی است که مرزهای قومیت را پشت سر می گذارد.

در میان مسؤولان حاضر، معاون ورزش قهرمانی وزارتخانه، مدیران فدراسیون کشتی و پیشکسوتان این رشته به چشم می خوردند. همه آنها یکصدا تأکید داشتند این پیروزی حاصل برنامه ریزی دقیق، سختکوشی جوانان و مدیریت منسجم کادر فنی است. بسیاری نیز بر این باور بودند باید از این موفقیت به عنوان نقطه آغازین حمایت های گسترده تر استفاده کرد؛ حمایتی که بتواند این نسل طلایی را تا المپیک لس آنجلس

فرودگاه امام خمینی دوشنبه شب صحنه یکی از کم نظیرترین لحظات ورزشی سال های اخیر بود. ملی پوشان کشتی فرنگی ایران پس از قهرمانی مقتدرانه در رقابت های جهانی زاگرب، در میان هلهله هزاران نفر از علاقه مندان، پای به خاک وطن گذاشتند. شور مردمی چنان پررنگ بود که فضای معمول بازگشت تیم های ورزشی به مراسمی ملی و پرسکوه بدل شد.

این بازگشت برای جامعه کشتی معنای ویژه ای داشت، چرا که ۱۱ سال از آخرین قهرمانی تیم ملی فرنگی ایران در رقابت های جهانی می گذشت. شاگردان حسن رنگرز با ترکیبی